

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **M. B.**, nar. ..., bydlícím ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem ve společnosti AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, Poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2013, č. j. MV-98907-4/SO-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2013, č. j. MV-98907-4/SO-2012, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka na náhradě nákladů řízení částku 12.228,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2013, č. j. MV-98907-4/SO-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 29. 3. 2012, č. j. OAM-6436-28/MC-2010, a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedeným rozhodnutím ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že žalobce pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a toto nebylo odůvodněno závažnými důvody.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s § 174 zákona o pobytu cizinců. Dále podle něj ministerstvo postupovalo v hrubém rozporu s právními předpisy v souvislosti s dodržováním zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí. Za tento nezákonný postup bylo ministerstvo odsouzeno Městským soudem v Praze. Pokud ministerstvo a žalovaná uvádějí, že žalobce otálel s návratem na území ČR, bylo to ministerstvo a následně žalovaná, kdo otálel s vydáním rozhodnutí. Žalobce má za to, že tato nezákonnost má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, je řízením z moci úřední a je povinností správních orgánů zjistit skutečný stav věci podle § 3 správního řádu. Dle názoru správních orgánů měl žalobce pobývat mimo území členských států EU déle než 12 měsíců. To je splněno v případě, kdy cizinec po dobu více než 12 měsíců nepobývá, a to ani po dobu jednoho jediného dne, na území kteréhokoliv členského státu EU. Bylo povinností správních orgánů zajistit relevantní důkazy pro jednoznačný závěr prostý pochybností o tom, že žalobce ani jediný den nepobýval na území žádného z členských států EU. Takový důkaz ministerstvo stejně jako žalovaná nezajistily, když vycházely výhradně z výpovědi žalobce a jeho písemných podání. Žalobce je přesvědčen, že bylo povinností správního orgánu dotázat se jej, kdy a zda od 17. srpna 2008 do 1. března 2010 nepobýval na území jiného členského státu EU. Správní orgán se snaží účelově měnit zákonné důvody pro vedení řízení, tak aby mohl být žalobci trvalý pobyt definitivně zrušen. Dále je třeba trvat na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a neodpovídající okolnostem daného případu. Pokud žalovaná argumentuje tím, že žalobce otálel s návratem na území ČR, měl správní orgán vycházet z reálného stavu věci a možností žalobce vrátit se na území ČR. Ministerstvo a žalovaná zvolily při hodnocení chování žalobce výklad ve zjevném rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu i rozhodnutí vyplývá, že žalobce průběžně činil nezbytné kroky k tomu, aby se na území ČR vrátil, přičemž mu v žádném případě nelze vyčítat, že k vyřízení víza musel předkládat řadu listin, které musely být opatřeny úředním překladem. Časové prodlevy mezi jednotlivými úkony lze vysvětlit postupem zastupitelského úřadu a složitými podmínkami, jimž čelil žalobce při získávání jednotlivých náležitostí žádosti o vízum. Pro případ nesplnění podmínek stanovených § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby bylo prokázáno, že neexistovaly žádné objektivní na vůli cizince nezávislé důvody, které mu bránily ve vstupu na území ČR. Žalobce nejenom, že byl po složitém období, kdy byl bezprostředně ohrožen na svém životě, ale byly mu také kladeny administrativní překážky pro vstup na území ČR. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k novému projednání.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky vznesené v odvolání a žalovaná se k nim podrobně vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Co do vyjádření k žalobě tak plně odkázala na napadené rozhodnutí.

Společně se žalobou žalobce podal návrh na přiznání odkladného účinku. Usnesením ze dne 22. 10. 2013, č. j. 47 A 28/2013-36, zdejší soud žalobě odkladný účinek přiznal.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti, relevantní z hlediska obsahu podané žaloby. Podle potvrzení ministerstva ze dne 1. 3. 2010 měl žalobce povolen na území ČR trvalý pobyt od 30. 11. 1998. Opatřením ze dne 2. 3. 2010 ministerstvo zahájilo správní

řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. V rámci řízení žalobce předložil úředně ověřený překlad lékařské zprávy nemocnice ve městě Azazga, Alžírsko, a potvrzení o hospitalizaci ve zdravotním středisku tamtéž. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2010, č. j. OAM-6436-7/MC-2010, ministerstvo zrušilo povolení k trvalému pobytu žalobce, protože dospělo k závěru, že mimo území pobýval nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 23. 12. 2010, č. j. MV-75909-2/VS-2010, neboť z rozhodnutí nevyplývalo, z jakých pramenů ministerstvo získalo informace, že žalobce na území ČR nebyl od března 2003 do 1. 3. 2010, a protože se ministerstvo nevypořádalo s námitkou žalobce, že území ČR opustil v březnu 2004.

V rámci nového projednání ministerstvo dne 27. 5. 2011 vyslechlo žalobce. Opatřením ze dne 21. 2. 2012, č. j. OAM-176436-24/MC-2010, pak oznámilo žalobci rozšíření důvodů správního řízení, a to o důvod obsažený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Výše uvedeným rozhodnutím z 29. 3. 2012 ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle odůvodnění citovaného rozhodnutí mělo ministerstvo za prokázané, že žalobce odcestoval v březnu 2004 do Alžírsko. To uvedl žalobce při výslechu. Na základě doložené lékařské zprávy mělo pak ministerstvo za prokázané, že se žalobce otrávil a byl v bezvědomí přijat dne 8. 1. 2005 do nemocnice, odkud byl po 45 dnech propuštěn s doporučením rehabilitace a sledování. V únoru 2007 byl odeslán na konzilium, kde byly zjištěny přetrvávající zdravotní komplikace. Plně stabilizován byl stav žalobce dne 17. srpna 2008. Dále ministerstvo vyšlo z toho, že žalobce dne 24. 3. 2009 podal žádost o obnovení platnosti dokladu o povolení k trvalému pobytu, na kterou mu bylo odpovězeno tak, že se má dostavit na pracoviště ministerstva k prodloužení platnosti průkazu. Dne 1. 10. 2009 žalobce podal žádost o krátkodobé vízum k převzetí povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci vystaveno dne 11. 10. 2009 s platností od 11. 10. 2009 do 8. 4. 2010. Do ČR žalobce přicestoval dne 1. 3. 2010. Podle ministerstva je zřejmé, že žalobce do srpna 2008 pobýval v domovském státě z důvodu otravy a následné dlouhé rehabilitace, nicméně od 17. 8. 2008 do 1. 3. 2010 pobýval žalobce déle než jeden rok mimo území ČR a na tuto délku se nevztahují důvody podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce podle ministerstva nijak neprokázal, že by se snažil přicestovat do ČR. Žalobce požádal o obnovu povolení k pobytu v březnu 2009, avšak o vízum bylo požádáno až 1. 10. 2009. Vízum bylo žalobci uděleno 11. 10. 2009, nicméně žalobce přicestoval až 1. 3. 2010, což je téměř 5 měsíců po obdržení víza. Žalobce se svým návratem nijak nespíchal a kromě výše uvedeného neuvedl žádný důvod, proč přicestoval až dne 1. 3. 2010. Cizinec prokazatelně pobýval mimo území EU po dobu delší než 12 měsíců a splňuje podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém napadl rozšíření důvodů správního řízení ministerstvem a dále jeho snahu „za každou cenu“ zrušit povolení k trvalému pobytu žalobce. Rovněž uvedl, že bylo ministerstvo dvakrát odsouzeno k náhradě nákladů řízení v důsledku svého nezákonného postupu a dvakrát byla nadřízeným orgánem vyslovena nezákonnost postupu ministerstva vydat rozhodnutí v neprospěch žalobce. Ministerstvo podle žalobce nebylo schopno vydat pravomocné rozhodnutí po dobu více než dvou let. Rozhodnutí ministerstva žalobce považuje za zcela nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění nevyplývá, kterou konkrétní dobu žalobce nepobýval na území členských států EU po dobu delší než 12 měsíců. Ministerstvo se podle žalobce rovněž nezabývalo tvrzenou nemocí žalobce, kterou nepochybně prokázalo a v odůvodnění pouze uvádí, že nepřítomnost cizince na území nebyla

zapříčiněna těhotenstvím, narozením dítěte, vysláním českým zaměstnavatelem do zahraničí ani studiem, přičemž opomnělo uvést, že negativní podmínkou v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je zároveň závažné onemocnění. Žalovaná odvolání napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ministerstva ze dne 29.3.2012 potvrdila. Relevantní obsah tohoto rozhodnutí je uveden v rámci vypořádání se s jednotlivými žalobními námitkami.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

Obecnou námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a s § 174 zákona o pobytu cizinců se zdejší soud nezabýval, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne jednoznačný závěr, že *„[ž]alobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Zároveň z ní plyne, že *„prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). Z tohoto důvodu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal s citovanými zákonnými ustanoveními pouze v tom rozsahu, v jakém souvisela s dalšími v žalobě uvedenými žalobními body.

Jako nedůvodnou shledal soud žalobní námitku týkající se nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí a skutečnosti, že ministr vnitra zrušil původní rozhodnutí ministerstva vnitra. Žalobce má za to, že tato nezákonnost má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že se jedná o pouhé shrnutí skutečností, ke kterým došlo v průběhu řízení. Žalovaná v něm dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovala, že samotná délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí. Žalobce měl podle žalované zákonem vymezené možnosti, jak se proti nečinnosti správního orgánu bránit a tyto možnosti odvolatel úspěšně využil.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80, na který se odkazuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečně vyplývá, že *„otázka nečinnosti správního orgánu může být řešena toliko formou samostatné žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s., soud se ji tedy nemůže věnovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, o které v přezkoumávané věci šlo. Samotná délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí“*. Zdejší soud neshledal jakýkoliv důvod, pro který by se v projednávané věci od tohoto názoru mohl odchýlit. Žalobce přitom takový důvod ani sám neuvádí. Nedodržení zákonných lhůt představuje sice vadu řízení, která však již z povahy věci nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Přitom pouze vady tohoto typu

jsou z hlediska instanční i soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu relevantní (srov. § 89 odst. 2 správního řádu, § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Zcela lichý je pak závěr žalobce, že by vadou řízení, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, byla skutečnost, že již jednou bylo rozhodnutí ministerstva k oprávněnému prostředku žalobce (rozkladu) zrušeno. Ministr vnitra rozhodnutí ministerstva zrušil právě proto, že se podle jeho názoru ministerstvo dopustilo takové vady řízení, která představovala důvod pro zrušení rozhodnutí. Bylo by proti smyslu institutu řádných oprávněných prostředků považovat takovou skutečnost za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí vydaného v dalším řízení po novém projednání věci, které respektovalo závazný právní názor nadřízeného orgánu a bylo vydáno v intencích zrušujícího rozhodnutí. Že by tomu tak v projednávané věci nebylo, přitom žalobce opětovně ani neuvádí. Za takovéto situace pak není možné v dosavadním průběhu řízení vadu řízení spatřovat.

Jako nedůvodnou soud shledal rovněž žalobní námitku, podle které žalovaná a ministerstvo porušily § 3 správního řádu, když nezjistily skutečný stav věci. Podle žalobce nebylo jednoznačně zjištěno, že po dobu více než 12 měsíců nepobýval ani jediný den na území žádného z členských států EU. V napadeném rozhodnutí se k tomu uvádí, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odvolatel byl před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozuměn o možnosti seznámení s podklady. Ministerstvo správně posoudilo dobu nepřítomnosti odvolatele na území, kterou dostatečně odůvodnilo v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Podle zdejšího soudu je námitka žalobce stran nezjištění skutečného stavu věci formulována zcela nekonkrétně a nemůže mít naději na úspěch. Soud souhlasí se žalobcem v tom smyslu, že pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby cizinec pobýval souvisle (srov. dikci „nepřetržitě“) po dobu 12 měsíců mimo území členských států EU. Pokud by během tohoto období cizinec na území některého z členských států EU vstoupil, došlo by k přerušení uvedené doby, která by pak po opětovném opuštění území členských států EU započala běžet od počátku. Ze žaloby však nevyplývají žádná konkrétní tvrzení žalobce, že v období před vstupem na území ČR dne 1. 3. 2010 pobýval, byť jediný den, v jiném členském státě EU. Takový závěr přitom nevyplýval ani z obsahu správního spisu, včetně protokolu o výsledku žalobce. Z protokolu o výsledku ze dne 27. 5. 2011, č. j. OAM-6436-22/MC-2010, vyplývá, že žalobce odcestoval z České republiky v březnu 2004 a zpět přicestoval 1. 3. 2010, a to letecky z Alžíru přes Frankfurt nad Mohanem. Skutečnost, že by tomu bylo jinak, přitom žalobce konkrétně netvrdí ani v žalobě. Z § 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zdejší soud se přitom nedomnívá, že by o žalobcem uváděné skutkové okolnosti jakékoliv důvodné pochybnosti vznikly. Na jednu stranu lze žalobci přisvědčit v tom smyslu, že ustanovení § 3 správního řádu by bylo ještě více naplněno, pokud by byl žalobce v rámci výsledku dotazován rovněž na to, zda v období od 17. srpna 2008 do 1. března 2010 nepobýval na území jiného členského státu EU. Pokud však v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná okolnost, která by závěr, že žalobce pobýval mimo území členských států EU, zpochybňovala, nelze v pouhém nepoložení této upřesňující otázky spatřovat porušení § 3 správního řádu či § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Bylo na žalobci, aby takovou informaci, pokud jí disponuje, do řízení svým konkrétním tvrzením vnesl.

Jako důvodnou však soud shledal žalobní námitku týkající se splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je pro aplikaci uvedeného ustanovení nezbytné, aby bylo prokázáno, že neexistovaly žádné objektivní na vůli cizince nezávislé důvody, které mu bránily ve vstupu na

území ČR. Podle svých slov byl žalobce nejenom po složitém období, kdy byl bezprostředně ohrožen na svém životě, ale byly mu kladeny administrativní překážky pro vstup na území ČR. Součástí správního spisu je konkrétně úředně ověřený překlad lékařské zprávy resuscitačního lékaře Zdravotního střediska v Azazga, který konstatuje, že i po plné stabilizaci zdravotního stavu žalobce k datu 17. srpna 2008 (tj. po více než 3,5letém soustavném léčení) u něj nadále přetrvává zhoršení paměti (retrográdní amnézie) a lehká úzkost (mírná anxiozita). Žalobce také ve svém podání ze dne 11. 3. 2010 výslovně poukazoval na to, že od konce roku 2008, kdy došlo k ukončení léčby a bylo již možné, aby žalobce absolvoval delší cestu, žalobce začal pracovat na obnovení průkazu o trvalém pobytu. Navštívil českou ambasádu v Alžíru, kde byl informován o postupu a obsahu žádosti. Protože jeho případ byl poměrně komplikovaný a po zdravotní stránce nebyl ještě zcela v pořádku, trvalo žalobci několik měsíců, než shromáždil všechny překlady dokladů do českého jazyka, přičemž obstarání překladů v Alžíru není jednoduché jak pro absenci tlumočnicků do českého jazyka, tak pro finanční náklady s tím spojené. Na žádost podanou začátkem roku 2009 bylo žalobci odpovězeno českou ambasádou v červenci 2009 s tím, že jeho pobyt není zrušen a pro obnovení průkazu se má dostavit do Brna. Na základě toho žalobce požádal o vízum, ale kvůli potřebě obstarání překladu dokladů opět potřeboval více času. Žalobce tedy z Alžíru přiletěl dne 1. 3. 2010 do Prahy a ihned navštívil ministerstvo, následujícího dne však obdržel dopis oznamující zahájení tohoto řízení. Při svém výsledku uskutečněném dne 27. 5. 2011 žalobce vypověděl, že se v září 2008 obrátil na ambasádu ČR, kde mu bylo sděleno, že se bez platného povolení k trvalému pobytu nemůže vrátit. Nejprve se na ambasádu dostavil osobně, ale protože ho nepřijali, komunikoval od vstupu přes domovní telefon. Protože mu nerozuměli nebo nechtěli rozumět a protože mu sdělili, že si musí požádat o krátkodobý pobyt, zaslal spis o žádosti o obnovení trvalého pobytu s veškerými doklady na ambasádu v Alžíru a stejný spis zaslal i na Ministerstvo zahraničních věcí.

I přes uvedený obsah správního spisu se v napadeném rozhodnutí uvádí, že ministerstvo řádně odůvodnilo závěr, že žalobce naplnil negativní podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu, když v období od 17. 8. 2008 do okamžiku návratu odvolatele na území dne 1. 3. 2010 pobýval déle než jeden rok mimo území, aniž by k tomu měl závažný důvod, resp. aniž by takový důvod prokázal. Z lékařské zprávy byl učiněn závěr, že zdravotní problémy žalobce, které mohly omluvit jeho dlouhodobou nepřítomnost na území, trvaly pouze do 17. 8. 2008 a z výsledku žalobce a jeho podání podle žalované vyplynulo, že setrval po dobu dalších 19 měsíců v Alžírsku. Pokud měl odvolatel závažný důvod podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců k tomu, aby setrval v Alžírsku a žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu podal až dne 24. 3. 2009, takový důvod ve správním řízení neoznačil, ani neprokázal. Podle napadeného rozhodnutí, je z rozhodnutí ministerstva zřejmé, že se ministerstvo zdravotními potížemi žalobce zabývalo a při posuzování všech rozhodných skutečností je vzalo v úvahu. Žalovaná dokonce odvolací námitku upozorňující na chybějící vyjádření se ministerstva k existenci závažného onemocnění jako výslovně vyjmenované negativní podmínky pro zrušení trvalého pobytu zamítla s odkazem, že v rozhodnutí je § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ocitován přesně, čímž se ovšem zcela vyhnula podstatě odvolací námitky směřující do hodnotící části odůvodnění rozhodnutí ministerstva (kde skutečně ministerstvo tuto otázku bez vysvětlení přešlo) a nikoliv do prosté citace aplikované právní normy.

Z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podle soudu vyplývá, že ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, pokud cizinec pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Toto povolení však nezruší, pokud tato doba byla odůvodněna závažnými důvody. Posouzení existence závažných důvodů tedy bude vždy záviset na konkrétních okolnostech daného případu. Zákonodárce v citovaném ustanovení

pouze demonstrativně (srov. dikci „zejména“) uvádí výčet situací, které takové závažné důvody budou představovat vždy, jako těhotenství, narození dítěte, závažné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní vyslání do zahraničí. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že zde závažné důvody, které spočívaly v otravě žalobce a jeho následném léčení a rehabilitaci, byly do 17. 8. 2008, kdy byla vydána lékařská zpráva, podle které byl k uvedenému datu stav žalobce plně stabilizován. Spornou je však otázka, zda závažné důvody, které by odůvodňovaly pobyt žalobce mimo území členských států EU delší než 12 měsíců, existovaly i po tomto datu.

Pojem „závažné důvody“ v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců představuje neurčitý právní pojem. Zákonodárce sice uvádí některé situace, které lze pod něj podřadit, avšak nadále ponechává ministerstvu, respektive žalované, určitou míru volnosti. V případě neurčitého právního pojmu tato volnost spočívá v interpretaci tohoto pojmu. Věda o správním právu uvádí, že „[p]ři interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“ (HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 80). Interpretaci tohoto pojmu přitom ministerstvo, ani žalovaná nemohou pominout, neboť se jedná o nezbytnou podmínku aplikace citovaného ustanovení (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Jinými slovy, lze-li zařadit skutkové okolnosti případu pod pojem „závažné důvody“, povolení k trvalému pobytu nemůže být podle tohoto ustanovení zrušeno. Jestliže však skutkové okolnosti případu pod uvedený pojem podřadit nelze a jsou-li splněny další podmínky, ministerstvo povolení k trvalému pobytu zruší. Postup spočívající ve vyhodnocení skutkové podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Jen takové rozhodnutí pak může být považováno za řádně odůvodněné a tedy přezkoumatelné.

Zdejší soud dospěl k závěru, že se žalovaná i ministerstvo otázkou, zda v případě žalobce skutečně nejsou dány závažné důvody, pro které pobýval mimo území členských států EU déle než 12 měsíců, zabývaly nedostatečně. Ministerstvo a žalovaná jednak nevysvětlily, jaký obsah dávají neurčitému právnímu pojmu „závažné důvody“, a jednak jejich postup dokonce vyvolává dojem, jako by vycházely z chybného předpokladu, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí taxativní výčet situací, které představují závažný důvod. Tento je však zjevně pouze demonstrativní a je proto třeba se obsahem pojmu „závažné důvody“ zabývat a definovat prostor pro další, zákonem přímo nespecifikované důvody. Zdejší soud je přitom toho názoru, že nelze vyloučit, že takové závažné důvody by mohly v projednávané věci představovat při svém společném působení jak tvrzené přetrvávající zdravotní problémy žalobce, tak i problémy administrativní povahy předcházející získání vstupního víza v podobě nemožností rychlého získání překladů potřebných dokladů do českého jazyka a nesprávného poučení poskytnutého žalobci zastupitelským úřadem, které vyvolalo nutnost opakovaného získávání obtížně dostupných českých překladů podkladových listin. Tyto okolnosti přitom žalovaná (stejně jako ministerstvo) zcela přeshla, ačkoliv jednoznačně plynou z obsahu správního spisu. Nevyvrátila tak jejich pravdivost a nezhodnotila, zda nejsou překážkou pro vydání napadeného rozhodnutí. **Soud v této souvislosti nesouhlasí s názorem žalované, že by existenci těchto důvodů měl žalobce povinnost prokázat, postačí, pokud indicie o existenci takových důvodů jsou do řízení vneseny tvrzením žalobce nebo jakýmkoliv jiným způsobem (např. jde o okolnosti správnímu orgánu známé z jeho úřední činnosti). Bezpochyby tvrzení a snaha prokázat jejich existenci zvyšuje pravděpodobnost, že bude**

řádně zjištěn skutečný stav věci, v důsledku čehož by nebylo povolení k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení zrušeno. Pro toto správní řízení platí zásada materiální pravdy zakotvená v ustanovení § 3 správního řádu, která žalovanou a ministerstvo vedou k tomu, aby rozhodné okolnosti zjišťovaly samy z úřední povinnosti. Pokud v řízení správní orgán zjistí indicie důvodů, které by byly kontraindikací pro zrušení trvalého pobytu, musí se s nimi vypořádat, tj. vést k těmto otázkám v potřebném rozsahu dokazování a na základě něj uzavřít, zda takové důvody existují či nikoliv. To však žalovaná v tomto případě nečinila, tyto indicie prostě přešla mlčením a uvedená pochybení žalované pak způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a současně zavdávají podezření, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy.

Pouze pro úplnost soud poukazuje na to, že dle judikatury musí mít závažné důvody souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu se jedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50). Nejvyšší správní soud podle citovaného rozhodnutí tuto souvztažnost chápe tak, *„že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné.“* Závažné důvody tak mohou mít charakter ryze objektivní (existuje zde objektivní překážka, která znemožňuje návrat cizince bez ohledu na jeho vůli), nebo naopak subjektivní (cizinec nemá po určitou dobu vůli se navrátit, a to z objektivně pochopitelných důvodů). Jejich vymezení a úvaha o možném podřazení skutkových okolností, na něž žalobce v průběhu řízení poukázal, do jejich rámce, je však v tuto chvíli na žalované.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje natolik závažnou vadu řízení, která bez dalšího musí vést ke zrušení takového rozhodnutí. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl plně úspěšný, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 12.228,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a žaloba podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, a soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová